

40 år med naturm

Aud Aardal (78) har jobbet med naturmedisin i hele 40 år, og er aktuell med utgivelse av boken «Min eventyrlige reise i akupunktorens verden». Her forteller hun fra en lang og begivenhetsrik karriere.

I forbindelse med utgivelsen av boken «Min eventyrlige reise i akupunktorens verden» har jeg blitt anmodet om å skrive en artikkel til foreningsbladet. Jeg skal gjøre mitt beste for å formidle litt av denne reisen, men også noe av naturterapibransjens historie i Norge. Da jeg startet som terapeut var det svært få som drev med alternativ behandling.

Jeg er 78 år og har jobbet med naturmedisin i over 40 år. Det startet med soneterapi i 1974 som jeg studerte i København. Allerede i 1976 dro jeg til Singapore for å studere akupunktur, og siden den gang har jeg vært i Asia minst en til to ganger årlig. Bare i Singapore har jeg vært over 60 ganger for å studere noe nytt eller på kongresser som deltager eller foredragsholder. Fremdeles har jeg nær kontakt med mine første lærere som jeg nå ser som mine kollegaer.

Zoneterapeuter

I 1977 var vi åtte soneterapeuter som kom sammen og startet NZF, Norsk Zoneterapi Forening. Hvorfor kalte vi det ikke soneterapi? Jo det prøvde vi, men folk trodde vi jobbet med soningsfanger. Da måtte det bli NZF med Z slik det skrives på dansk. Da var det lettere å forklare for folk flest. Jeg ble valgt til formann for foreningen og tør påstå at jeg tok vervet alvorlig. Foreningen vokste jevnt og trutt, og i løpet av to-tre år var vi over 100 medlemmer. Det var ganske imponerende siden dette var et nytt yrke som få hadde hørt om.

På 70 tallet ble jeg veldig ofte invitert til å holde foredrag om naturterapi, det var alt fra Rotary klubber, Revmatiker foreninger, Lions og alle slags foreninger og klubber som kunne være interessert i temaet. Jeg bodde i Skien den gangen og dro villig vekk Telemark rundt uten vederlag av noe slag, ikke engang dekning

av bensinen. Det var så morsomt og jeg elsket å prate om det som stod mitt hjerte nærmest. Det var nok betaling for meg.

Truet med juling

Siden jeg nok alltid har vært over gjennomsnitt aktiv, tenkte jeg raskt at dette må vi satse på og lære bort til flere. Derfor arrangerte foreningen i 1979 et Naturhelse-seminar over to dager, og det ble annonsert at det skulle holdes på Festiviteten i Skien. Da ble jeg faktisk anmeldt til Skien Forbrukerkontor for kvakksalveri! Dette sto omtalt i en Telemarksavis. Jeg tok tyren ved hornene som det heter og dro ned på Skien Forbrukerkontor. Her fortalte de meg at det var en lege som stod bak. Jeg inviterte en person fra kontoret der til seminaret og en av dem takket pent og kom. Så gikk jeg til avisen og tok tak i journalisten og truet han med juling. Neste dag var det en halvsides positiv artikkel om seminaret og om meg. Da tilga jeg alt. Vi fikk en meget positiv omtale etter seminaret fra to av avisene i Skien.

Egen skole

I 1982 startet jeg soneterapi- og øreakupunkturkurs i NZF regi. Dr. Bjørn Øverbye underviste i anatomi, fysiologi, patologi og øreakupunktur, og jeg underviste i soneterapi. Det jeg tok inn gikk inn i foreningskassen. NZF ble slått sammen med en annen forening tidlig i 1983 og denne sammenslåtte foreningen ble en viktig medvirkende faktor da NNH ble etablert.

Det var da naturlig for meg å starte min egen skole og jeg kalte den Moxana Skolen etter firmaet mitt Moxana. Jeg fortsatte med kurs i soneterapi, men det var akupunktur jeg hadde mest lyst til å undervise i. Det hadde imidlertid vært mye negativ omtale av noen terapeuter i Porsgrunn og jeg ønsket å ligge

FORTSATT AKTIV: Aud Aardal (78) er fortsatt aktiv som behandler og har lovet å holde på til hun blir 100 år. Foto: Kjell D. Bjerkelund

lavt i terrenget. Derfor startet jeg med akupressur i 1981. Undervisningen var fordelt på en serie seminarer over et år. Det var ca 28 elever som deltok. Så tenkte jeg at kanskje legene hadde lyst til å få et innføringskurs i akupunktur. I 1982 tok jeg derfor kontakt med dr. Wilhelm Schjelderup og spurte om han ville være med på det. Han sa ja med en gang og vi ble enige om at han skulle skaffe elever og jeg skulle skaffe en dyktig lærer. Det ble min første lærer fra Singapore Mr. Ang Tee Tong som tok på seg den jobben. Vi holdt et 14 dagers kurs i Geiranger for 15 norske leger.

Internasjonale lærere

I 1983 flyttet vi til Asker, og da ble det fart i undervisningen. Hver gang jeg annonserte var det over 200 søkere. Opp til 28 ble tatt inn ved hver kursstart, det var i meste laget, men det var alltid noe frafall. Etter hvert ble det massasjekurs, Tai Chi kurs, øreakupunktur, akupunktur i tillegg til soneterapi kursene. Jeg inviterte professorer fra Russland og Latvia, leger fra Singapore, Kina,

Taiwan og en kinesisk lege som pleide

edisin

å undervise tyske leger ved Universitet i Ulm i Tyskland. Alle ville til Norge og undervise, de bodde alle hjemme hos oss selv om vi bare bor i en leilighet med to soverom.

Kongress med 18 land

I 1992 sluttet jeg med skolen fordi jeg hadde jobbet i to år med å arrangere «The Second International Congress of ECIWO Biologi» i Oslo. Jeg var helt alene med hele arrangementet uten noen sponsorer eller hjelp. Det var et budsjett på 1,5 millioner kroner. I boken min skriver jeg mye mer om dette. Det kom deltakere fra blant annet Japan, Kina, New Zealand, Mongolia, Singapore, Russland, Irak, Iran, Tyrkia og mange flere land. Til sammen kom det deltakere fra 18 land. Alle var leger eller professorer. I motsetning til Norge er det i de fleste land i Europa, Russland og Kina bare leger som jobber som akupunktører. Det som var viktigst i forhold til arrangementet var at jeg måtte få med meg berømte leger som var kjent internasjonalt som trekkplaster. Her hjemme spurte jeg Wilhelm Schjelderup om han ville være viseformann i kongresskomiteen. Han var først litt betenkt, men så sendte jeg han en bok om ECIWO biologi og da bestemte han seg g takket ja. I ettertid føler jeg stor glede ved at det var jeg som introduserte ECIWO-biologien til Europa via kongressen i 1992. Faglig sett var kongressen meget vellykket, men jeg ble boikottet av nordmenn av ulike grunner, så det ble et stort økonomisk underskudd.

Ambassadelege som elev

Etter kongressen i 1992 var jeg helt utslitt og konsentrerte meg bare om pasientene mine. Men så kom det forespørsler fra russiske og tyrkiske leger om å få bli elev hos meg. Den første het Konstantin Kuajev og var lege på den russiske ambassaden i Oslo. Han var med meg på klinikken min i ca et år, og han fikk gratis undervisning. Så kom en Tyrkisk professor Hasan Öus

BESØK: Eleven fra Tyrkia, professor Hassan Öous, og Aud på klinikken i Asker.

og dr. Faruk Shain også fra Tyrkia, de var veldig sympatiske alle sammen og vi trivdes sammen. Alle tre var svært takknemlige for undervisningen.

I mellomtiden var jeg i Moskva for å undervise leger og professorer, en av dem kom også til Asker. Han var hos meg i 14 dager og hadde med seg en pasient, mannen til pasienten og en tolk. De var 4 personer så de måtte bo på hotell - vi hadde ikke plass hjemme. Professoren var Gvava Luvsan, han hadde blitt hentet til Moskva da president Bresjnev fikk Parkinsons. Han ble også etter hvert legen til president Jeltsin. Ingen av disse som kom ville jeg ha penger fra, for det var så morsomt og fornøyet at de ville komme til meg for å lære. Det var betaling nok for meg. Den tyrkiske professoren ville ikke bo hos meg, så da ringte jeg til Wilhelm Schjelderup og spurte om han kunne låne leiligheten hans i Oslo. Wilhelm var som alltid like positiv og sa ja med en gang. Wilhelm Schjelderup var en av

de mest positive jeg har kjent. Vi hadde mye kontakt i alle år. Mens jeg hadde kontoret på Trekanten i Asker lånte han et år klinikken min hver fredag fra sommeren og helt frem til jul for å ta i mot pasientene sine.

Skrev på hukommelse

I 2017 skrev jeg altså ned historien min i bokform, den ble på over 300 siden og alt er basert kun på min hukommelse. Jeg gjør aldri notater og har aldri skrevet dagbok, så det har vært lagret på min menneskelig harddisk, hjernen. Da boken var ferdig trykket fant jeg igjen en tykk perm med gamle avisutklipp, så det er fullt ut mulig å sjekke mye av det som står i boken mot disse. Jeg trodde jeg hadde mistet den permen, så jeg ble veldig glad da jeg fant den igjen. Fremdeles jobber jeg som vanlig med pasienter, jeg har lovet dem at jeg skal holde på til jeg blir 100 år.

redaksjon@nnh.no